

РЕШЕНИЕ

№ 11371

гр. София, 02.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 06.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разглежда дело номер **12727** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба подадена от Ф. К. Т. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], против заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 3940/30.11.24 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Заповедта се обжалва като неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Оспорва компетентността на издателя на акта. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д., който поддържа жалбата на инвокираните в нея основания.

Ответникът - полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, редовно уведомен, чрез юриск. П., оспорва жалбата и отправя искане към съда за отхвърлянето ѝ.

От фактическа страна.

Съдът намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е неоснователна по следните причини:

Акт за установяване на административно нарушение серия GA 585250 (л.17 от делото) е съставен на Т., за това, че на 30.11.2024 г., около 00:10 часа, в [населено място], по [улица], управлява лек автомобил "А. 4" с рег. номер СВ 0373МВ, собственост на К. З. Т. с посока на движение от бул. "витоша" към [улица]и при извършената проверка на [улица]срещу номер 53 е отказал да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване № 144198 (л.19 от делото).

Със ЗППАМ № 3940/30.11.24 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Заповедта е връчена на 30.11.2024 г., видно от направеното отбелязване и е обжалвана с жалба вх. № 33239/11.12.2024 г., подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Ответникът е представил по делото още и заповед № 251з-9676/13.09.2024 г. на директора на СДВР (л. 25 от делото), заповед № 8121з-1632/22.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи (л. 25-29 от делото), както и справка за водача, за отнетите му контролни точки, съставените му АУАН и фишове, както и за наложените му ПАМ.

От правна страна :

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 251з-9676/13.09.2024 г. на директора на СДВР (л. 25 от делото), заповед № 8121з-1632/22.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи (л. 25-29 от делото), са определени длъжностните лица, в т.ч. и полицейски инспектор в сектор „Пътна полиция“, които могат да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки. В този смисъл процесната заповед се явява издадена от компетентен орган в рамките на неговата правомощия и наведените в тази насока възражения са неоснователни.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Като всяка една принудителна административна мярка, процесната има преустановителен и превантивен характер, поради което при констатиране на съответното административно нарушение законът изисква предприемане на незабавни

фактически действия, в случая - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на [чл. 174, ал. 4](#) установените стойности са определящи.

В случая е налице третата хипотеза на цитираната правна норма - жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил, като при предприетата проверка е отказал да бъде изследван с техническо средство за употреба на наркотични вещества респ. не е изпълнил и издадения медицински талон. Прилагането на ПАМ не предполага изследване на вината (за разлика от административното нарушение и престъплението), тъй като става въпрос за индивидуален административен акт, който не изисква във фактическият си състав виновно поведение, а само проявата на обективни факти и обстоятелства, поради което безспорно са налице материалноправните предпоставки за налагане на издадената ПАМ.

Конкретните факти, субсумиращи се в хипотезата на [чл. 171, т. 1, б. "б." ЗДвП](#) са установени с АУАН, съставен от компетентни длъжностни лица, който съгласно [чл. 189, ал. 2 ЗДвП](#) има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите на административния орган не са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения административен акт.

В случаите по [чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП](#) административният орган действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че при установяване на фактическите основания, визиращи в хипотезата на правната норма, както е в случая, същият няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание.

Съдът намира, че оспорената заповед съответства и на целта на закона. Анализът на разпоредбата на [чл. 171 от ЗДвП](#) сочи, че мерките от вида на процесната имат две цели. Те са с превантивен характер и целят осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага под прекратително условие –

до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски в размер на 80 лв. за процесуално представителство.

На основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. К. Т. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], против заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 3940/30.11.24 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Ф. К. Т. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР сумата от 80 лв. разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.